

Obecní zpravodaj

pro Mukařov, Srbín a Žernovku

www.mukarov.cz

Vydává Obec Mukařov - ročník 3 - číslo 5 (září/říjen 2017)

ZDARMA

Vážení a milí čtenáři, letošní už páté číslo Obecního zpravodaje vychází v době, kdy asi nejvíce z celého roku vzpomínáme – na dlouhé letní dny, zážitky z prázdninových cest a možná i klidnější tempo „okurkové“ sezóny.

I v našem zpravodaji se tentokrát více ohlížíme do minulosti – v úvodním rozhovoru se starostou Rudolfem Semanským, který se věnuje nejstarší historii Mukařova, i při povídání o životě s Františkem Polesným, který možná mnohé překvapí.

Dny se krátí, příroda dává tušit, že se chystá na náročné období, ale zato nás odměňuje často až bláznivými barvami. A zahradníci i zahrádkáři dobře vědí, že co věnují rostlinám na podzim, na jaře se jim vrátí i s úroky.

Podzim je zadumaným časem, k němuž patří vzpomínka na zesnulé, ale také třeba trochu bláznivý Halloween nebo naše tradiční dýňování a Lam-pioňák.

V posledních letech je to i sezóna voleb. Ty letošní se dotknou každého z nás a není asi přehnané říct, že to je okamžik, kdy každý volič má možnost psát historii.

Važme si toho a vybírejte uvážlivě, i když v době přehlcené informacemi ve všemožných formách je to paradoxně stále obtížnější. Nejlepší rádce je vlastní rozum – a pak třeba i to ohlédnutí do historie, protože skoro všechno už tu bylo. Je to trochu jako s těmi zahrada-mi, jenom lidé se nechtějí poučit z chyb minulosti. Ale pokud se někomu zdá, že je teď zle, není těžké se přesvědčit, že může být i o hodně hůř...

Šťastnou ruku ve volbách parlament-ních i všech osobních a krásné podzim-ní dny zpestřené četbou našeho zpra-vodaje vám přeje

Kateřina Čadilová

Historie Mukařova

Obec Mukařov chystá v příštím roce oslavy, které jsou spojeny s historií obce. Při jejich přípravách se ukázalo, že leccos je jinak, než jak se léta tradovalo. Více se dozvíte v rozhovoru se starostou Rudolfem Semanským.

Kde se vzal nápad uspořádat příští rok v Mukařově oslavy?

Je běžné a určitě i správné, že většina obcí slaví výročí svého založení, které opírá o první písemné zmínky, případně jiné významné události. Také naše obec má bohatou historii, mimo jiné doloženou archeologickými nálezy z přelomu 12. a 13. století, ke kterým se ještě vrátíme.

O záměru uspořádat oslavy v roce 2018 se vedla disku-se už někdy v roce 2010, neboť z do-stupných informací vyplývalo, že právě z doby před 700 lety, tzn. z roku 1318, je první písemná zmín-ka o Mukařovu.

K roku 2018 jsme proto směřovali i oslavy, neboť „os-mičkový“ letopočet se objevuje u mno-ha významných udá-lostí, které se dotý-kají naší země, ať již je to vznik republiky, od nějž uplyne 100 let, začátek a konec třicetileté války v letech 1618–1648, nebo korunovace a válečné tažení krále Vladislava II. v roce 1158. Jedná se o toho krále Vladislava, který podle legendy daro-val za chrabrost ve zmíněném tažení man-ské úděly nejstatečnějším vojínům, mezi nimi i Mukarovi a Srbovi.

A tím jsme se dostali k legendě o vzniku názvu obcí Mukařov a Srbín. Svě jméno prý získaly po svých zakladatelích, vojínech Mukarovi a Srbovi.

Ano, tahle varianta je v literatuře často zmi-ňována a odkazuje se na archivní materiály muzea v Kostelci nad Černými lesy. My jsme

se snažili tyto zprávy, nebo spíše legendy, ověřit u odborníků. Proto jsme oslovili muka-řovského rodáka Jana Maříka, ředitele Archeologického ústavu Akademi věd ČR. Jan Mařík tuto variantu vzniku Mukařova nevylučuje, protože spojení kostela a nějaké-ho drobného šlechtického sídla bylo ve 12.–13. století vcelku běžné. Důkazy o tom, že to tak bylo, chybí, ale podobná jména

v době krále Vladi-slava existovala.

Diskutovali jste s Janem Maříkem také o doložených písemných zmínkách?

Ano, celá diskuse o historii obce začala vlastně tím, že poté, co začal pracovat přípravný výbor pro nadcházející oslavy, jedna z čle-nek výboru požáda-la Jana Maříka o poskytnutí infor-mací k historii obce. A tak jsme bohužel zjistili, že písemná zmínka z roku 1318 se týká jiné obce.

K chybě v zařazení došlo nejspíše při zápisu do rejstříku, který vznikl v 19. století, což se u přepisů místních jmen z latinsky psaných textů stávalo dost často. V písemných pra-menech se ve vztahu k naší obci objevují data 1351, 1367, někde se dokonce objevil letopočet 1308.

Za hmatatelné důkazy osídlení lze ale pova-žovat archeologické nálezy z okolí dnešního hřbitova a kostela, které dokazují, že toto místo bylo osídleno dokonce ještě dříve než před 700 lety.

Je tedy konání oslav v roce 2018 ohroženo?

Pokračování na straně 2

V čísle dále najdete:

Aktuální téma

Tentokrát praktické rady pro milovníky zahrad na str. 2

Speciál

Místní podnikatelé a jejich služby na str. 5 až 7

Víte, že...

Důležitá sdělení a kalendárium na str. 12

Názor zastupitele

PhDr. Kateřina Čadilová
členka Rady obce,
zastupitelka za Mukařov-sko

V Mukařově žiji střídavě asi polovinu svého života, přestěhovali jsme se sem z Prahy do nového domku už v 70. letech minulého století. Rodiče tak předběhli dobu nejméně

o generaci, a já díky tomu nejsem ani typická „náplava“, ani starousedlík. Ale beru to jako výhodu a motivaci dívat se na věci z různých stran.

V zastupitelstvu jsem už od roku 2012, tedy od poloviny minulého volebního období. Ještě déle jsem členkou kontrolního výboru, a v tomto volebním období i členkou Rady obce a redaktorkou Obecního zpravodaje pro Mukařov, Srbín a Žernovku. Vedle toho jsem i koordinátorkou projektu Kulturního a komunitního centra, které provozuje společně Mukařov-sko, Obec Mukařov a společnost Prosapia.

Mukařov je úžasné místo, které v posledních dekádách prochází dynamickým rozvojem, jenž přináší mnohé problémy. Jen fakt, že se nám za posledních dvacet zdvojnásobil počet obyvatel, hovoří sám za sebe. K tomu jsme ještě „vesnička středisková“, která musí unést zátěž provozu četných obchodů, pošty a hlavně školy. Současný Mukařov stojí na hranici mezi vesnicí a městysem, mezi komunitou, kde se většina lidí zná osobně, a anonymním „sídlištěm“. Jsem přesvědčena, že k plnohodnotnému životu patří nejen zajištění základních potřeb v podobě obecní infrastruktury (aby se nám žilo pohodlně), ale také estetická stránka společného prostoru (aby se nám tu líbilo), a v neposlední řadě i mezilidské vztahy a vazby k sousedům (abychom uměli společný prostor sdílet s ostatními).

I když je to při rychle rostoucím počtu obyvatel stále těžší, věřím, že se Mukařovu (snad i nepatrně s mým přispěním) daří zlepšovat všechny tři zmíněné sféry. Radost mi dělá Kulturní a komunitní centrum (v budově bývalé družiny v Příčné ulici), které vzniklo díky synergii obecní a krajské podpory a nadšení spousty šikovných lidí, kteří se potkali v pravý čas na pravém místě. Za rok provozu se tam povedly téměř základy a věřím, že potenciál KKCM jako místa setkávání, vzdělávání a sdílení radostí i starostí není ještě zdaleka naplněn.

Z jednání Zastupitelstva obce

Zastupitelstvo obce Mukařov (ZO) zasedá jednou měsíčně, zpravidla každé druhé úterý v měsíci. Zápisy ze zasedání jsou uveřejňovány na úřední desce obce Mukařov a na webových stránkách www.mukarov.cz.

Na srpnovém zasedání zastupitelé svým usnesením potvrdili návrh komise pro **výběr zhotovitele plánované stavby vodovodu** v Srbíně a Žernovce, který doporučil **vyloučit jednoho z uchazečů**, a to společnost RISL-STAVOKOMPLET, z důvodu nesplnění kvalifikačních předpokladů.

Dále zastupitelé řešili možnost pokládat společně s plánovaným vodovodem další potrubí, které bude možno v budoucnosti využít pro kanalizaci.

Zastupitelé podpořili i záměr **odhalit na Žernovce pamětní desku tamnímu rodákovi Arnoštu Vykoukalovi**, opatu Emauzského kláštera, který byl umčen nacisty. Zastupitelé schválili i **přijetí dotace ze Středočeského kraje ve výši 300 tisíc korun na pořízení dopravního automobilu pro JSDH Mukařov**.

V září zastupitelé jednali znovu o výběrovém řízení na stavbu vodovodu, neboť vyřazený uchazeč podal námitku. Výběrové řízení pokračovalo druhým kolem, v němž komise vybrala jako **nejvýhodnější nabídku konsorcia firem Energie stavební a báňská, POHL a Ekostav**, zastupitelé proto pověřili starostu k uzavření smlouvy s vybranou firmou.

Ředitelka ZŠ Mukařov informovala zastupitele o zahájení školního roku, kdy se z 99 zapsaných dětí dostavilo pouze 78, což znamená, že by stačilo otevřít pouze tři první třídy místo současných čtyř. Kapacita školy

zůstává i pro další školní rok nezměněna a činí 625 dětí.

Zastupitelé se seznámili s **připravovanými dotačními projekty** a možnostmi o podávání žádostí o dotaci. Schválili pokračování prací na přípravě projektu nové tělocvičny pro základní školu.

Zastupitelé odložili rozhodnutí o dělení pozemku v Sosnové ulici, na kterém chtěl současný majitel stavět viladům, protože navržený projekt dvou dvojdomů nemá dostatečné zajištění přístupových cest.

Zastupitelé schválili **záměr odkoupit pozemek v centru obce** o výměře 4743 m², na němž se nachází současný park a parkoviště před poštou, za celkovou cenu 3 062 000,- Kč. Nákup pozemku umožní obci komplexně vyřešit centrální prostor v obci.

Zastupitelé diskutovali o **připravovaném řezbářském sympoziu**, které by se mělo uskutečnit v září 2018, i přípravě dalších akcí v obci v roce 2018. Zastupitelé schválili vyhlášení výběrového řízení na pozici referenta Obecního úřadu.

Zastupitelé byli informováni o **petici občanů Žernovky požadujících vybudování vodovodu v ulici K Hájence**, které blokuje rozhodnutí vlastníka pozemků, Lesů České republiky. Pokud se nesouhlas vlastníka s položením potrubí nezmění, nelze petici vyhovět.

Kateřina Čadilová

Historie Mukařova

Dokončení ze strany 1

Myslím si, že není. Jak jsem již říkal na začátku, osmička v letopočtu 2018 odkazuje na mnoho historických událostí, které jsou s naší obcí bezesporu spojeny.

Připomeneme si je například rekonstrukcí obléhání vesnice švédskými vojsky za třicetileté války nebo scénou předání manských údělů králem Vladislavem v roce 1158 spolu s odhalením sousoší ztvárňujícím tento akt. Jako připomínku sto let naší republiky přiv

pravujeme i vydání publikace s fotografiemi minulého a současného Mukařova, Srbína a Žernovky.

Myslím, že diskuse okolo výročí nám ukázala, že v historii Mukařova je daleko více významných událostí. Určitě je na co navázat a je na co se těšit.

Děkuji za rozhovor.

Eva Hegyiová

(K tématu přinášíme i komentář J. Mařika na straně 9; foto ze současnosti Milan Veselý)

Podzimní zahrada

Ani jsme se nenadáli, a už máme opět zimu na krku. Nabízí se otázka, jak správně zazimovat zahradu, aby všechny stromky, keře či květiny, které nám celé léto přinášely radost, vydržely až do jara.

Trávník

Na podzim nesekáme trávu tak často jako v létě. Poslední posečení by mělo být dvakrát tak vysoké, než se seče normálně. Má to své opodstatnění, aby tráva, která zůstane pod sněhem, nehnla, nebyla pokryta sněžnou plísni. Kdo v srpnu trávník nepohnojil, měl by ho před nadcházející zimou alespoň pořádně provzdušnit. Trávník potřebuje především dýchat. Na malé plochy nám postačí hrábě, na velké se hodí raději vertikutátor. Trávník by měl být na zimu čistý. To, co shrabete z trávníku, přihrňte k trvalkám, krůžím.

Hořká sůl

Hořká sůl je hořčnaté hnojivo, které je určeno pro okamžité doplnění hořčíku ve výživě rostlin během vegetace. Hořčík pomáhá ke zpevnění zelené hmoty, kvězrávání, a zvyšuje odolnost proti vymrzání. Použijeme ho především k tujím, rododendronům, azalkám, bobkovišním, borůvkám, prakticky ji můžeme použít na celou zahradu.

Růže a trvalky

Růže lehce ostříháme a přihrne-me zeminu. Rozhodně bych ale krůžím nesykal kompost. Růže z toho nic nemají. Do jara se kompost rozmáčí a živiny odplavou. Kompost dáváme až na jaře. Ke kořenům můžeme ale položit chvojí, nejlépe smrkové. Také trvalky můžete lehce ostříhat. Přejde první mráz, a ten stejně všechno vyřeší. Okrasné trávy svážeme, aby do nich v zimě nepronikala vlhkost. Trávy se stříhají až na jaře.

Ovocné stromy

Udržovat optimální tvar koruny je při pěstování ovocných dřevin velmi důležité. Je pravda, že každý druh vyžaduje trochu jiný přístup a i načasování je velmi důležité. Velkou roli také hraje stáří stromu. V zimě se seřezávají především staré stromy. Má to logiku. Když opadá listí, strom všechny živiny stáhne do kořenů. Když v zimě stromy ořežeme, na jaře vyraší a vytvoří nové dřevo. Zimní řez žene do dřeva, ale vždy na úkor plodnosti.

Na podzim musíme určitě ostříhat broskvoně, protože broskvoně plodí na jednoletém dřevě. To znamená, že to, co letos plodilo, je potřeba ostříhat. To, co letos narostlo, je potřeba zkrátit, aby mohlo plodit příští rok. U dalších ovocných stromů se odstraňují „vlci“, kteří směřují kolmo vzhůru a odvádějí živiny z kořenů a zahušťují korunu. Když redukuje korunu, podporují tvorbu pupenů. Například

meruňka plodí nejvíce na tříletém a víceletém dřevě. V podstatě vlky odstraníme u všech ovocných stromů, kromě ořešáků a třešní. Třešně se sklízí pilou. To znamená, že se prořezávají v době, kdy se sklízí, tj. červen, červenec.

Ořešák královský

Ořešáky jsou krásné stromy, které je snadné pěstovat, i když jsou náchylnější na světlo. Je to taková samostatná kategorie. Jejich plodnost nastupuje ve třetím až pátém roce a na vrchol se dostávají zhruba v osmdesáti letech. Ale právě v těch osmdesáti letech jejich kořenový systém nestačí tak obrovskou korunu uživit a krajové větve opouští. A začíná prosychat. Uschlé větve se lámou nekontrolovaně a zalomené konce fungují jako knot.

Nasávají vlhkost a uhnívají. Je potřeba udělat tzv. revizi koruny a zaschlé větve uřezat. Pozor, to je ale možné pouze v létě.

Okrasné stromy a keře

Živé ploty doporučuji určitě ostříhat. Pokud už jsou ve finální podobě, je třeba je ustálit. U živých plotů není účel je hnát do dřeva. Na podzim se tvarují především jehličnany. Listnaté stromy a keře by bylo dobré ostříhat ještě před opadáním listů.

Rytí

Hlavní zásada této méně populární podzimní aktivity je počkat co nejdéle. Má to své opodstatnění. V posledních letech je nezvykle mnoho slimáků. Jakmile se začne ochlazovat, zpomalí se jim metabolismus, začínají se zavrtávat do země a cestou kladou vajíčka. Proto, když záhony zryjeme moc brzy, půjdou do země přes zrytou půdu opravdu velmi hluboko, kde se na ně mráz nedostane. Ale když počkáme do prvního mrazu, až se zhruba v těch třiceti centimetrech uloží k zimnímu spánku, a teprve potom zem otočíme, slimáci i vajíčka zmrznou.

Kompost

Na podzim je velmi důležité přehodit kompost. To znamená, co je dole dát nahoru, to co je vpředu dát dozadu a obráceně. Urovnat, prolít a zakrýt. Důležité je opravdu dobře prolít, protože kompost nesmí uschnout, musí zde probíhat neustále fermentace. Když je dobře udělaný kompost, nedrží se na něm sníh, neboť hřeje.

Chvojí

Co je a co není nutné přikrýt chvojím? V naší nadmořské výšce je nutné přikrýt růže. Chvojím by se měly prostrkat větve hortenzií. Ne přikrýt, protože hortenzie chtějí dýchat. Dále přikrýváme menší rododendrony a azalky.

To nejdůležitější na konec

Co je ale nejdůležitější? Celou zahradu pořádně zalít a čerstvě vysazené rostliny přišlápnout do země, aby je mráz nespálil. Zalévat je dobré i v průběhu zimy, ale ne když mrzne, jen v době oblevy.

František Polesný

Slovem i obrazem z naší obce

O tradiční mukařovské pouti se mohli malí i velcí návštěvníci radovat z atrakcí plných jedenáct dnů, užili si dva ohňostroje i dva čtvrtky za poloviční ceny. O hlavním pouťovém víkendu se již popáté konal i řemeslný jarmark, na kterém se představili certifikovaní regionální výrobci z blízkého i vzdálenějšího okolí. Vedle každoroční chovatelské výstavy letošní doprovodný program obohatila i výběrová kolekce celonárodní výstavy Má vlast cestami proměn, v níž letos Mukařov zastupuje proměna Kulturního a komunitního centra, a souběžná výstava studií možné úpravy mukařovské návsi. Návštěvníci měli možnost si předložené studie nejen prohlédnout, ale také vyjádřit své názory na navržená řešení. Ty byly různorodé, někdo hlasoval pouze pro jednu variantu, ale

mnoho návštěvníků výstavy se nad výkresy i vizualizacemi zamýšlelo a někteří navrhovali i vylepšení. Všechny názory jsou cenné a budou vzaty v potaz, protože skutečné řešení již zřejmě dozná ještě značných změn.

Kateřina Čadilová

Fotbal v Mukařově i ve Struhařově

Zeptali jsme se Ing. Zdeňka Týceho, starosty Sokola v Mukařově, jak se bude v letošním školním roce hrát a trénovat fotbal. Odpověděl, že v Mukařově je vše je jako dříve u kategorií přípravka, dorost, muži – ti hrají a fungují, pouze u kategorie žáků došlo ke změně. Kvůli nízkému počtu přihlášených dětí bylo potřeba sloučit žáky z Mukařova a Struhařova do jednoho oddílu, který hraje ve Struhařově.

Renáta Kiara Vargová

Soutěžní září u hasičů

První sobotu v září jsme opět soutěžili v Těhovci na již devatenáctém ročníku memoriálu Mily Dlačiče. Tentokrát se nám podařilo sestavit dvě družstva. Oběma se vydařila část útoků, a tak naděje na pěkné umístění byly veliké. Po druhé části, kterou byla jízda na raftech, bylo rozhodnuto, jak to dopadne. Po sečtení časů jsme nakonec obsadili 1. a 7.

místo.

Odborná příprava zásahových jednotek obcí probíhala již tradičně druhou sobotu v září. Hlavní stan byl jako vždy v Mukařově, další disciplíny byly rozmístěny v okolních obcích. Nově bylo jedno stanoviště připraveno na stanici profesionálních hasičů v Říčanech. Jednotky si mohly prověřit své znalosti z předepsaných témat určených k výcviku pro rok 2017, ale také dovednosti v praxi při práci s motorovou pilou, při poskytování první pomoci i zásahu na střeše budovy. Část přípravy nazvaná „Za tři rohy“ probíhala na mukařovském hřišti. Za jednotku obce Mukařov jsme sestavili tři družstva. A jak jsme dopadli? Mimo nabytí nových zkušeností jsme získali i nové dovednosti a v disciplíně „Za tři rohy“ jsme obsadili 1., 6. a 9. místo. Děkuji všem členům zásahové jednotky za reprezentaci obce a obětavý přístup k odborné přípravě.

Michal Pokorný, starosta SDH Mukařov

4. září 2017 – první školní den

Prázdniny utekly jako voda a už nastal ten určitě dlouho očekávaný den – 4. září, první den školy. Tento den není pro děti nikdy dlouhý. Ti starší se znovu setkají se svými spolužáky a poznají třeba i nové, kteří do naší školy přišli poprvé. Některé třídy provázejí stejní učitelé a stejné učitelky, někteří žáci a žáky – ně poznají pedagogy nové. Asi nejdůležitějším dnem se 4. září stalo pro naše nové žáky – žáky 1. ročníků. Zápis do školy proběhl nově v dubnu a počet se ustálil na čísle 120 dětí. Po odečtu dětí, pro které jejich rodiče zažádali o odklad školní docházky, zůstalo 99 budoucích žáků. V době od zápisu do skutečného začátku školního roku vždy dojde k nějakým změnám, a to se stalo i o letošních prázdninách. Při konečném (jak jsme si mysleli) počtu 87 dětí bylo rozhodnuto o otevření 4 tříd prvního ročníku, aby tyto třídy nebyly přeplněné a prvňáčci mohli v klidu a pohodě pracovat. Problémem se ukázala snaha o zajištění výuky, chyběla nám paní učitelka. Přesuny v pedagogickém sboru byla tato situace vyřešena, a my se těšili na všechny nové děti. Stalo se ovšem to, že 4. září všechny děti do prvních tříd nedorazily, a tak ve čtyřech třídách pracuje celkem 78 dětí. Pro začátek školní docházky je to pro děti i jejich

paní učitelky příjemné, nicméně pro ekonomický chod školy je to složitější, neboť tento počet dětí odpovídá třídám třem. Abychom nemuseli děti přesunovat do jiných tříd a jiné paní učitelce než té, která si je první den školy odvedla do krásně připravené a vyzdobené třídy, rozhodlo se vedení tuto situaci ponechat, ale pokud nedojde k nárůstu počtu žáků, budou v příštím školním roce sloučeni do tří druhých tříd.

Školní rok tedy začal, zvládlo se i velmi náročné ráno se spoustou aut, která chrlila jedno dítě za druhým. Nermalou měrou pomohli i zaměstnanci obce Mukařov, kteří korigovali dopravní situaci, aby nedošlo ke kolizím. Za to si zaslouží veliké díky. Prvňáčci byli přivítáni ředitelkou Janou Novotnou a starostou Rudolfem Semanským.

A tak vzhůru do práce, čeká nás jistě náročný školní rok, na který se ale většina dětí i dospělých určitě těší. Přejeme všem hodně úspěchů!

Jana Novotná, ředitelka ZŠ Mukařov

V Louňovicích supermarket nebude

V souvislosti s výstavbou Penny Marketu u kruhového objezdu se na facebookové skupině Mukařova rozpoutala diskuse o tom, že se plánuje výstavba dalšího supermarketu v sousedních Louňovicích. Dokonce tam byla i mapka místa, kde by měl být postavený. Zeptali jsme se přímo starosty Louňovic Ing. Josefa Řeháka, který odpověděl: „Mohu Vám sdělit, že tato informace se nezakládá na pravdě.“

Renáta Kiara Vargová

V MŠ bylo živo o prázdninách i po nich

O prázdninách ve staré budově proběhla rekonstrukce sociálních zařízení ve třídách Berušek a Ježečků. Výsledná práce všech zúčastněných firem na této rozsáhlé rekonstrukci se opravdu povedla dokonale. Tímto bychom velmi rádi poděkovali všem zastupitelům obce Mukařov, kteří celou rekonstrukci podpořili. Začátkem září jsme již mohli přivítat děti do krásných rekonstruovaných prostor a vkusně vyzdobené

Pokračování na straně 8

Autosalon a servis KIA

Moderní budova autosalonu a servisu Dolní je jednou z dominant Srbska. Jaká je historie firmy, co znamená její název, co obnáší vést autorizovaný servis a také o trendech ve výrobě automobilů jsem si povídala se zakladatelem firmy Pavlem Dolínkem starším.

Snad každý kluk má rád auta. Kdy se vám ze zájmu stala profese?

Kolem aut jsem se točil od čtrnácti let, pak jsem se vyučil automechanikem. Následovala strojní průmyslovka. Po vojně jsem nastoupil do práce v Autodružstvu Praha. To se po revoluci rozpadlo a řada z nás, kteří jsme tam pracovali, začala podnikat. Mě bavilo řídit auta, i ta velká, tak jsem si pořídil vlastní autodopravu a naježdil jsem se tak, že teď když nemusím, tak za volant nesednu. Podnikání jsem rozšířil o autopůjčovnu a doma jsem měl autoservis. Tak v tomhle oboru začínal snad každý.

Proč prodáváte právě vozy značky KIA?

To byla vlastně velká náhoda. V Praze jsme měli původně velký areál s prodejnou a servisem, kde jsme nabízeli především Nissan. Odtud pochází název firmy: DOL jako Dolínek a NIS jako Nissan. Pak jsme začali stavět v Srbsku s tím, že se tu také zaměříme na Nissan. V té době KIA prodávala dodnes špičkový model Sorento a moji kluci chtěli, abych jim sehnal plakát se Sorentem, který by si pověsili v garáži. Jel jsem pro něj ke kamarádovi do prodejny KIA. Kamaráda jsem nezastihl, ale ujal se mě tam obchodní ředitel KIA, který shodou okolností bydlel ve Svojeticích a znal mě od vidění.

A s ním jste se dohodl na spolupráci?

Tak jednoduché to nebylo, v té době neměla KIA dobrou pověst a já jsem neviděl důvod, proč bych ji měl nabízet. Ale prodejnu v Srbsku jsme stavěli svépomocí a šlo to pomalu. Trávil jsem tam celé dny i s rodinou a jak jsem tam běhal s cihlami a s kolečkem, ten obchodní ředitel se tam občas zastavil a prohodil se mnou pár slov. A než jsme dostavěli,

přesvědčil mě.

Nelitoval jste, že jste nezůstal u původní značky automobilů?

Kolaudovali jsme v roce 2005. V roce 2007 KIA přišla jako první se sedmiletou tovární zárukou a od té doby šla důvěra lidí nahoru. Automobily skutečně vydrží, kdyby nebyly kvalitní, nemohla by se tak dlouhá záruka výrobci nikdy vyplatit.

Začaly se dobře prodávat především modely Ceed a Sportage. Navíc Ceed, Sportage a Venga se vyrábějí na Slovensku, takže jak nová auta, tak náhradní díly jsme schopni dodat prakticky ihned. Dnes už prodáváme jen KIA, náš velký areál v Praze jsme pronajali a celá rodina pracuje tady v Srbsku. Nelituji.

Celá rodina?

Ano, pracuje tu kromě mě i manželka, oba

synové a dcera, která je teď na mateřské dovolené. Bavili jsme se o prodejně, ale máme tu i servis pro všechny značky aut a autorizovaný servis KIA.

Jaké máte jako autorizovaný servis povinnosti?

Technici i mechanici mají pravidelná školení, která jim musíme platit. Náročná školení jsou také pokaždé, když se chystá nový model. Nyní se konají semináře v Praze, ale dříve jsme museli jezdit do továrny v Žilíně.

Odkud jsou vaši zákazníci, tady z okolí?

Zákazníci přicházejí z okolí, ale mnoho jich je také z naší zrušené pražské pobočky, řekl bych tak 40 % našich zákazníků. Kdo je spokojený, rád si za námi dojezdí z Prahy až sem.

Co chystáte do budoucnosti?

Co se týče automobilů, budoucnost je v elektřině, i když technologie je zatím v plenkách. U nás v areálu už máme dobíjecí stanici. Nabízíme elektromobil KIA Soul a hybridy u modelů Niro a Optima. A budoucnost Dolní? Zvýšit prodeje referenčních vozů a zachovat spokojenost zákazníků.

Děkuji Vám za rozhovor.

Petra Batók

Dcera majitelů při předávání nových dresů mukařovským fotbalistům.

Prevence je lepší než léčba

S Pavlem a Lubicou Mádrovými, veterinárními lékaři, jsem si povídala o jejich práci a lásce ke zvířatům. Klinikou Kheiron na Kutnohorské znají asi všichni, kdo mají nějakého domácího mazlíčka.

Jaká je historie vzniku veterinární kliniky v Mukařově?

První svou ordinaci jsem otevřel v Praze Kbelych v roce 2004, následovala ordinace v Brně Líšni v roce 2006, poté v Úvalech v roce 2008 a nakonec v Mukařově v roce 2013. Ordinovali jsme nejprve u nás doma a později na Kutnohorské 271.

První dvě ordinace jsem postupně prodal a v současnosti provozujeme dvě pracoviště se statusem kliniky, a to v Úvalech a v Mukařově.

Proč se jmenuje Kheiron a co to znamená?

Kheiron je postava z antické mytologie, kentaur, Achillův učitel, lékař zvířat i lidí, moudrý, uvážlivý a laskavý. Když jsem zakládal firmu v roce 2004, napadlo mě, že je to skvělé jméno pro firmu s veterinární činností a vyjadřuje to výstižně naše cíle a vize.

Jaké služby klinika nabízí?

Jsem pracoviště poskytující základní všeobecnou léčebnou a preventivní veterinární péči. Máme špičkové přístrojové vybavení, poskytujeme široké diagnostické služby, například biochemické, krevní, sonografické, rentgenologické, kardiologické a jiná specializovaná vyšetření. Více informací naleznete na našich webových stránkách. Na obou pracovištích jsou dobře vybavené operační sály k provádění i složitějších chirurgických zákroků.

Jaká byla tvoje profesní dráha, než jsi začal podnikat?

Po absolvování školy jsem přešel na takzvané postgraduální studium v Československé akademii věd v Ústavu fyziologie a genetiky hospodářských zvířat. Učil jsem se základům vědecké práce na dvou pracovištích – v Liběchově a v Uhřetěvsi. Studium jsem ukončil v roce 1991 obhájením vědecké disertační práce. Tehdy jsem si otevřel svou první veterinární praxi a paralelně jsem pracoval v Ústavu sér a očkovacích látek v Bohumile. V roce 1992 jsem začal pracovat jako externí konzultant pro farmaceutickou firmu a navštěvoval jsem velké chovy zvířat po celé republice a připravoval jsem pro ně programy pro prevenci nálezů. Později jsem podobnou práci dělal pro další firmy i v zahraničí a procestoval jsem pracovní téměř celou Evropu. Měl jsem příležitost cestovat i do asijské části Ruska, do Turecka, Sýrie, Spojených arabských emirátů. Zaměřoval jsem se na zdravotní problematiku v chovech prasat a velkochovech drůbeže.

Kolik zaměstnáváš lidí?

V letošním roce se firma Kheiron rozdělila.

Vznikla firma KheironVet, která převzala veterinární činnost, a firma Kheiron si ponechala činnost obchodní. Obchodní činnost je zaměřena na specializovaný prodej přípravků pro velkochovy hospodářských zvířat. KheironVet zaměstnává čtyři veterinární lékaře, tři z nich jsou spolumajitelé. Náš tým sestává z odborníků na vysoké profesionální i lidské úrovni.

Byl to tvůj klukovský sen stát se doktorem pro zvířata?

Nebyl to jen sen. Já si pamatuji, že jsem si nikdy nic jiného, než že budu veterinář,

vůbec nepřipouštěl. Jako malý kluk jsem obrátil každý placatý kámen a prošťoval každou skulinu v zemi, abych prozkoumal zde žijící živočichy. Později jsem se poznal v knihách Geralda Durrella, který v nich popisuje svoje dětství na Korfu, kde dělal totéž. O zvířata a jejich nemoci jsem se zajímal opravdu od malička. Mám to štěstí, že moje žena se mnou sdílí stejnou lásku ke zvířatům. **Co bys dělal jiného, kdybys nebyl veterinářem?**

Na gymnáziu u mě profesorka deskriptivy objevila talent pro tento obor a pokoušela se mě přemluvit, abych zvážil studium architektury, nicméně láska ke zvířatům zvítězila. Velmi mě baví a zajímá zahradní architektura, které se věnuji amatérsky ve svém volném čase.

Co tě na tvé práci baví a co štví?

Baví mě samozřejmě, když se podaří pacienta vyléčit a mrzí mě, když narazíme na limity léčby a nejsme schopni přes veškerou snahu

pomocť. Štví mě narůstající byrokracie a snaha státu vše kontrolovat a ovládat. Pomalá ztráta občanské svobody i svobody podnikání.

Máš nějakou veselou historku z ordinace?

Historek je opravdu hodně. Například během vyšetřování se kocour Pedro vysmeknul, a ve snaze uniknout vyrazil záslepkou od nepoužívaného komína a zmizel v něm. Z bezpečného úkrytu odmítal vylézt. Nereagoval ani na volání majitele. V noci vycházel z úkrytu a vždy sežral připravenou večeři. Po třech dnech ho to přestalo bavit a během ordinační doby vylezl a mohli jsme ho vrátit majiteli.

Jaké nejmenší a největší zvíře prošlo tvou ordinací?

Nejmenší zvíře byl asi křeček a největší byl kůň.

Zabýváš se rovněž léčením hospodářských zvířat?

Stále se zabývám řešením zdravotní problematiky ve velkochovech zvířat. Je to především preventivní práce. Je to zcela jiný přístup než u jednotlivého pacienta v ordinaci. Ve velkochovu se řeší systém, kde jde o to, zabránit nemocem dříve, než se mohou objevit a způsobit úhyn nebo zhoršení ekonomiky chovu. Tím se myslí snížení produkce masa, mléka nebo vajec.

Když je zvíře nevléčitelně nemocné nebo se musí uspat, je to jistě pro jeho majitele velmi smutné. Máš nějakou psychologickou průpravu, jak citlivě k těmto zákrokům přistupovat?

Žádnou průpravou jsem v tomto směru neprošel, ale dokážu se do pocitů majitelů vžít a vedu je k tomu, že včasnou a ohleduplnou euthanasii mohou ulevit zvířeti a ušetřit trápení i sami sobě.

Jak probíhá profesní růst v oblasti veterinární péče? Jezdíš na nějaké kurzy a školení, nebo se v tomto oboru nic nového neděje?

V podstatě neustále studuji. Nejen proto, že je to nutnost, ale hlavně proto, že mě to baví. Odebírám časopisy, kupuji nové odborné knihy, navštěvuji odborné výstavy, kongresy a semináře, podobně jako celý náš tým.

Jak probíhá tvůj pracovní den?

Každý den je jiný, a to mě na tom baví. Pravdou je, že v ordinaci moc času netrávím, ale často jsem na pracovních cestách a vyjízďím k pacientům.

Máš nějaký vzkaz pro majitele zvířat, případně pro obyvatele Mukařova?

Platí pro zvířata i pro lidi: Prevence je lepší než léčba.

Děkuji za rozhovor.

Renáta Kiara Vargová

Jatky Vlašim s nabídkou českého masa

„V roce 2011 jsme otevřeli malý stánek s masem a uzeninami na Pražské ulici v Mukařově, kde jsme působili asi tři roky. Z důvodu nedostatku místa a potřeby rozšíření sortimentu, jsme otevřeli nový obchod v Kutnohorské ulici, kde působíme dodnes,“ říká úvodem Jiří Červenka, majitel masny a uzenářství v Mukařově na Kutnohorské ulici.

Většina lidí tento obchod zná pod názvem Jatky Vlašim. Právě odsud je většina masa, které prodejna nabízí. „Maso odebíráme pouze z těchto jatek, každý den vozíme čerstvé a co je hlavní, Jatky Vlašim se jako jedny z mála jatek soustředí pouze na české maso jak hovězí, tak vepřové, tedy pouze od našich chovatelů,“ vysvětluje Jiří Červenka.

Na prodejně je hovězí, vepřové, kuřecí a krutý maso upravené tak, aby s ním zákazníci doma měli co nejméně práce při přípravě pokrmů.

Uzeniny na prodejně jsou rovněž pouze od českých dodavatelů. V prodejně naleznete i takzvaný teplý pult, kde jsou v nabídce typická jídla vhodná pro řeznickou jídelnu. Jsou to například dršťková polévka, teplá sekaná, ovar, hovězí guláš a mnoho dalšího. Vše je vlastní výroby.

Před dvěma lety se tu začala prodávat i sudová vína, a to jak česká, tak z Jižní Afriky a z Nizozemska.

K dobrému vínu musí být podle pana Červenky i kvalitní sýr, takže si zde můžete koupit kolem čtrnácti druhů sýrů, například z Itálie a z Nizozemska.

Doplňkový sortiment pak tvoří pečivo a koření. Oblíbený je zejména chléb Hostivařský pecen, který vyrábí Hořovická pekárna, ostatní pečivo je ze Sázavské pekárny.

Nejoblíbenější je domácí sekaná

Nejprodávanějším zbožím je podle pana Červenky dlouhodobě domácí sekaná. Ta

se vyrábí přímo v kuchyni za prodejny. Zákazníci vidí většinou jen prodejnu se zbožím, ale za prodejnu jsou rozlehlé prostory s chladicími boxy a kuchyní. V prodeji se projevuje sezónnost, hlavně před Vánoci a Velikonocemi.

Obchod zaměstnává dvě prodavačky, které již dobře znají stálou klientelu, sestávající především z místních obyvatel. Podle pana Červenky si do Mukařova pro maso a uzeniny jezdí i lidé z Říčan, přestože na hlavní v Říčanech je několik masen.

Během našeho rozhovoru došlo i na stavbu Penny Marketu v Mukařově. „Samozřejmě, že mám obavu, aby nám neubýli zákazníci, na druhou stranu věřím tomu, že lidé dají přednost českému kvalitnímu masu v zavedené tradiční prodejně a zachovají nám přízeň. Co jiného, než v to doufat, můžeme dělat. Jakýkoliv supermarket může být pro okolní menší prodejce likvidační, netýká se to jen nás, ale i ostatních zavedených menších prodejen v Mukařově,“ říká Jiří Červenka.

Závěrem jsme si povídali o jeho zálibách. Velmi rád rybaří, a kdyby neprodával maso, tak by prý prodával rybářské potřeby. Jeho nejoblíbenějším jídlem je steak.

Jiří Červenka také zdůraznil, že by byl moc rád, kdyby k jeho obchodu vedl přechod pro chodce. „Když zákazníci parkují na druhé straně vozovky, je docela náročné frekventovanou silnici přejít,“ dodává závěrem.

Renáta Kiara Vargová

Dokončení ze strany 4

ných tříd.

Prázdniny uběhly jako voda a v září jsme přivítali ve třídách Berušek, Ježků, Myšek, Sluníček a Žabiček celkem třicet pět nových dětí.

Většina zvládla adaptační měsíc září bez větších problémů a s minimem slziček.

Na první dva měsíce chystáme: třídní schůzky, divadelní představení, výstavu přírodnin a karneval.

Helena Müllerová, MŠ Mukařov

Nová okna ve škole

Jako každý rok, i letos 30. června 2017 skončil školní rok. Po chodbách a v učebnách se rozhostilo ticho. Ale ne nadlouho.

Prázdniny jsou obdobím, kdy je třeba ve škole opravit, co se dá, vylepšit vše pro další rok, a tak hned v pondělí začaly všechny práce, které nesnesou klasický školní provoz. Tradičně mezi tyto práce patří malování, opravy dveří, apod.

O letošních prázdninách se škola dočkala podstatně složitější úpravy, kterou se stala výměna prastarých a nevyhovujících oken ve staré budově. Tato okna již netěsnila a malé opravy stačily pouze na krátkou dobu.

Po předchozím výběrovém řízení a dalších potřebných a nutných úkonech (měření, výběr barvy oken a žaluzií...) přišel den D a hned 3. července nastal ve staré budově školy ruch.

I když se realizace prací pozdržela (z důvodu neočekávaných komplikací způsobených starými parapety), přece jen děti v září nastoupily do tříd s novými krásnými a moderními okny, která jdou krásně zavírat a otevírat tak, jak to má být.

Při pohledu zvenčí to vypadá, jako by celá škola omládlá, bílá okna ji opravdu moc zdobí.

Až se tato nejstarší z budov základní školy dočká i celkového zateplení, stane se rovnocennou sestrou těch novějších, mladších.

A na to se všichni moc těšíme.

vedení ZŠ

Úvahy a glosy

Vždycky, když se začíná s něčím novým, přicházejí současně i obavy

Tak tomu bylo i na jaře v roce 2013 v Ochotnickém souboru DiPoNa. Ochotníci si totiž řekli, že by bylo prima uspořádat něco pro své diváky i v létě. Abych byla přesná. Ten nápad dostal hlavně Pepa Pšenička.

Protože měl a má kolem sebe lidi, kteří propadli divadlu a protože měl a má kolem sebe lidi, kteří ochotně pomohli, v létě 2013 se prvně hrálo divadlo i v létě. Těm propadlými divadlu byli samozřejmě členové Divadelního souboru DiPoNa a těmi ochot-

nými byl především Obecní úřad Louňovice. S laskavým svolením pana Henců, majitele restaurace U Henců, se provizorní jeviště postavilo v areálu jeho restaurace. O prvním ročníku byla odehrána čtyři představení. O diváky dospělé i dětské nouze nebyla. Odezva byla kladná. Řekli jsme si, jdeme do toho znovu! No a o letošním létě měla **Louňovická letní divadelní aktivita** již pátý ročník. Ochotní ochotníci zůstali, spolupráce s Obecním úřadem Louňovice je čím dál větší, přibýli sponzoři, k našim věrným divákům přibýli další a nutno také podotknout, že provizorní jeviště už není provizorní. Bylo odehráno dvanáct divadelních představení. Nelze říci, které bylo lepší, které se více líbilo.

O kvalitní divadelní večery se postaraly ochotnické divadelní soubory, které přijaly naše pozvání. Některé soubory byly divákům známy, hrály zde již několikátou sezonu. Některé soubory zde hrály prvně a my už dnes víme, že ne naposled. Určitě jsme potěšili i dětské diváky a zpestřili jim trochu prázdniny.

Věřte, že největší odměnou jsou rozesmáté děti. Věřte, že největší odměnou je spokojený divák. A že je spokojený, dá najevo tím, že přijde zas.

Je na místě, abych poděkovala sponzorům: OÚ Louňovice, OÚ Mukařov, Auto Pilař Říčany, Dřevobráběcí stroje prodej a servis Říčany, Restaurace U Henců, Spojovací kování Mukařov, Stavební technika a prodej betonového programu Miroslav Šmíd,

Zahradnictví Alfík Louňovice. Je na místě, abych poděkovala všem divákům. Že přišli a dali nám tak najevo, že naše práce není marná. Skončil pátý ročník Louňovické letní divadelní aktivity. Přejme si navzájem zdraví, abychom se o šestém ročníku všichni zase potkali.

Eva Brůhová, DiPoNa

Dotaci to nekončí, aneb úskalí výběrových řízení

Možná si vzpomenete, že jsem před časem v jednom článku psal, že by člověk nikdy neměl nic mít za definitivní. Je to tak i v případě, kdy by se mohlo zdát, že úspěchem při získání dotace na dílo je vyhráno a může se začít stavět. Pravda je však taková, že i výběr zhotovitele bedlivě kontroluje poskytovatel dotace (a nejen on). K definitivnímu přiznání dotace je tak třeba doložit, že firma, která bude stavbu provádět, byla vybrána v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek.

Jako ve všem, i zde narážíme na určitá úskalí tohoto zákona. Rozhodujícím, a tím pádem skoro jediným kritériem pro výběr zhotovitele je totiž ekonomická výhodnost nabídky, tedy v podstatě cena díla.

Ponechme stranou, že zřejmě nikdo by se při stavbě například svého domu nerozhodoval jen podle tohoto kritéria. Víme proč. Nejlevnější totiž zpravidla neznamená nejlepší. Na druhou stranu je určitě správné, že pokud obec hospodáří s veřejnými prostředky, musí je využívat hospodárně. Může se však stát – a z praxe již takové příklady známe, že vítězná (tedy nejlevnější) firma nebyla schopna zakázku dokončit, neboť cenovou nabídku zkrátka „podsekla“ nereálnými cenami. Už v prvních týdnech stavby pak taková firma začne požadovat navýšení ceny za „neočekávané“ vícepráce, a pokud obec vícepráce odmítne platit, firma od smlouvy odstoupí, obec musí uhradit již provedené práce, nebo se s firmou soudit, ale také musí vrátit dotaci, neboť nestihne závazný termín dokončení díla. Nové výběrové řízení totiž leckdy posune celou stavbu třeba o rok.

S tímto problémem se můžeme setkat u jednokolového výběrového řízení, kde současně se doložením kvalifikačních podmí-

nek uchazeči předloží i cenovou nabídku. Do vypsání soutěže se může přihlásit v podstatě každý, kdo vlastní stavební firmu a má zkušenost s výstavbou daného typu. Na hodnotící komisi pak je posoudit, zda firma splňuje kvalifikační předpoklady a má dostatek zkušeností s tímto typem staveb, současně ale posuzuje i cenové nabídky. Je pochopitelné, že když se u nejnižší cenové nabídky současně prokáže nějaký nedostatek v kvalifikaci uchazeče, je velmi složité jej vyloučit. Už z důvodu zveřejnění cenových nabídek.

U dvoukolového výběrového řízení hodnotí komise v prvním kole nejdříve posuzuje kvalifikaci a reference uchazečů, a teprve poté ty uchazeče, kteří prošli sítím, vyzve k podání cenových nabídek. I zde se však může stát, že se situace zkomplikuje, podobně, jako se nám to stalo v případě výběru zhotovitele další etapy výstavby vodovodu Region Jih pro část Srbína a Žernovku.

Jeden z uchazečů uvedl nesprávné, nebo z pohledu komise spíše nepravdivé údaje, aby se tzv. „vešel“ do kvalifikačních podmínek. Po ověření této skutečnosti ze strany obce byl tak uchazeč vyloučen – nejdříve hodnotící komisí, a pak i usnesením zastupitelstva. Není totiž vyloučeno, že v případě ponechání uchazeče v soutěži by se mohl odvolat některý z uchazečů, kteří měli vše v pořádku. Ostatní uchazeči byli tedy vyzváni k podání nabídek a hodnotící komise poté vybrala již standardně nejvýhodnější cenovou nabídku. Mezitím se ale vyloučený uchazeč odvolal a zastupitelstvo tak vedle hlasování o výsledku výběrového řízení muselo hlasovat také o přijetí nebo odmítnutí odvolání.

A tak stále není vyhráno – nelze vyloučit, že se neúspěšný uchazeč odvolá k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, čímž by mohlo dojít ke zrušení rozhodnutí zastupitelstva a nutnosti vypsání nové výběrové řízení. Tím by byl ohrožen termín zahájení stavby, jako jedna z podmínek poskytnutí těžce vydaných dotací.

V době psaní tohoto článku s napětím očekáváme výsledek. Držme si palce, ať vše dobře dopadne a stavba může být zahájena.

Rudolf Semanský, starosta Obce Mukařov

Komentář Jana Maříka k diskusi o historii Mukařova

Příběh o Mukarovi je ve skutečnosti jen mýtus. Materiály v kosteleckém archivu odkazují na starší prameny, které vznikly v druhé polovině 12. století, a s těmi je třeba pracovat.

Jedná se o tzv. Vincenciův letopis, který popisuje tažení Vladislava II. do Itálie.

V souvislosti s tímto tažením se však kronikář o Mukarovi ani Srbovi nezmiňuje.

Mukarovo jméno se objevuje v tomto letopisu hned dvakrát. Nemáme však jistotu, že se jednalo o stejnou osobu.

Poprvé v roce 1141 je zmíněn jako průvodce Spytihněva, syna knížete Bořivoje II., na cestě do Svaté země. Roku 1145 jako mnich šedého řádu uchránil před zákeřnou vraždou olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka. Mukar by tedy spíše mírumilovný služebník Boží než statečný voják.

Dnes bude asi těžké zjistit, jak se zrodila historie statečného Mukara, ale v písemných pramenech pro něj oporu nenajdeme.

Počátky Mukařova na přelomu 12. a 13. století však dokládají některé archeologické nálezy. Jsou to především předměty hrobů nalezených při stavbě dnešního kos-

tela. V tomto období mohl být také postaven kostel, který se nacházel až do 19. století na místě dnešního hřbitova.

Spojení kostela a drobného šlechtického sídla je ve 12. století doloženo na řadě míst. Nicméně zjistit, zda to je i případ Mukařova, už není možné. Stejně tak jméno stavitele původního kostela nám zůstane navždy utajeno.

Musíme se smířit s tím, že příběh Mukara a Srby je jen mýtem, ale to neznamená, že tento romantický příběh je třeba zavrhnout.

V písemných pramenech se objevuje Mukařov o něco později. Konkrétně v soupisu tzv. papežských desátků v roce 1352, kdy mukařovský kostel odvádí poplatek 12 grošů.

Jan Mařík, historik

Hasičská klubovna na Žernovce

Myšlenka na výstavbu klubovny pro malé hasiče na Žernovce, kde by se děti mohly pravidelně scházet, zrála v hlavách místních hasičů více než jeden rok.

Sportovci mají své tělocvičny, výtvarníci keramickí či podobné dílny, milovníci koní chodí do stájí nebo na statky, ale co mají hasiči? Zásadní otázkou bylo najít adekvátní prostor a sehnat finanční prostředky. Díky podpoře Obce Mukařov jsme si nakonec poradili.

Odpovídající typ klubovny, kterou jsme si

představovali, jsme objevili v Jižních Čechách. Jednalo se o dřevostavbu, kterou bylo možné přestěhovat. V průběhu několika týdnů a naší společné práce se nám podařilo klubovnu přemístit z Jižních Čech až na dětské hřiště na Žernovce. Nebylo to jednoduché, přišly i krušné chvíle, občas jsme si i ostřeji vyměnili názory, ale klubovna stojí a všichni jsou spokojeni.

Více napoví fotodokumentace z celé akce.

Robert Hegyi, SDH Žernovka

Takto vypadala naše klubovna, když jsme ji objevili v Jižních Čechách.

....při sestavování jsme se ale zapotili.

Rozebrat ji byla hračka....

A střecha byla jen třešnička na dortu.

Z průvodce zahradníkem

„Nevzpomínám si, že bych se od profese zahradníka někdy vzdálil. Vždy se našel někdo, kdo potřeboval pomoci se zahradou, prořezat stromy, poradit,...“ říká v rozhovoru František Polesný.

Latinské přísloví „nomen omen“ se u Františka trefilo jen částečně – jeho láskou i osudem není les, ale zahrady. Což jistě potvrdí mnoho majitelů zahrad v Mukařově a okolí. Málokdo ale ví, že jeho životní příběh je daleko pestřejší...

Jak daleko za hranice Mukařova sahá tvoje působnost?

Samozřejmě Žernovka, Srbín, Louňovice, Babice, Doubravčice, prostě celé okolí, kde mohu dojet na kole. Na kole jsem dokonce jezdil až do Kozojed. Ale nejdál mě poznaly zahrady v Benátkách nad Jizerou, v Odolené Vodě, Nymburce, Poděbradech. Samozřejmě v Sokolově a okolí, kde žije moje rodina. Přes různé kontakty, které mám, jsem se dostal až do Prahy. V Praze se podílím na stylizaci několika historických zahrad. Na Smíchově, na Kotlářce, dokonce jsem jezdil až na Veleslavín, ale z časových důvodů jsem tuto zakázku už odřekl.

Všichni, kdo tě znají, vědí, že bydlíš na Žernovce, ale nikdo už si nevzpomene, jak dlouho.

Jak dlouho? Poprvé jsem se přišel podívat na Žernovku na Velikonoce v roce 1990 a už jsem tady zůstal. Vlastně prvotní byla nabídka pronajmutí jakési nemovitosti za údržbu. Původní majitelka, se kterou jsem se seznámil, a která tady předtím tři roky nebydlela, chtěla, aby se o ten dům někdo začal starat. Tři roky zavřený barák, zarostlý bezinkami, šípem. Abych se tam vůbec dostal, půjčil jsem si naproti od paní Kadeřábkové sekyrku, prosekal jsem se brankou k baráku, otevřel a v ten moment jsem málem omdlel. Ale i když to bylo zpustlé a zarostlé, tak ten barák mě oslovil. Prostě dovedl jsem si představit, jak bude vypadat, co se z toho dá udělat. Ale vůbec jsem neuvažoval, že bych zde bydlel nastálo.

Za prací, za zahradami, jsi sem tedy nepřišel?

Ne, já jsem bydlel a pracoval v Praze, na Vinohradech. To byla dobrá adresa, měl jsem dobré zaměstnání. Proto jsem od jara do zimy jezdil každý den do Prahy pracovat, ale postupem času jsem tady zůstal.

Co tě vlastně přivedlo k profesi, kterou teď děláš?

Vyrostl jsem na statku, na zahradě. Narodil jsem se v Sokolově. Dědeček s babičkou tam měli velké hospodářství, které dostali po válce přidělené po Němcích. Byl tam i ohromný sad, který čítal přes čtyři sta ovocných stromů. Když mi bylo osm let, děda mě poprvé posadil na strom s pilkou a s nůžkami. To je přes padesát let. Doma jsme taky měli zahradu a pořád jsem se k tomu průběžně vracel.

Zahradnickou školu jsi tedy nevystudoval?

Ne, já mám uměleckoprůmyslovou školu a k tomu ještě dvouletou školu cestovního ruchu od Čedoku. Úplně z jiného oboru. Můj sen ale byly dějiny umění na Karlově univerzitě. To bohužel nešlo, neboť pocházím z podnikatelsko-kulackého prostředí. Vlastně jako jediný z rodiny mám vyšší odborné vzdělání. Moji bratři se mohli pouze vyučit.

Po škole jsi šel tedy kam?

Absolvoval jsem v sedmdesátém sedmém roce a poté jsem nastoupil do Kulturního střediska v Sokolově, přesněji do muzea, které

pod středisko patřilo. To mě moc neuspokojovalo, proto jsem přijal místo dramaturga v Plzni. Ale pořád mě to táhlo do Prahy. A navíc jsem dělal průvodce cestovního ruchu nebo překladatele. Což mě i dost slušně živilo. V cestovních kancelářích jsem byl veden jako referent, no a když potřebovali průvodce nebo překladatele, zavolali. Pro mě to byl příjem navíc, a hlavně člověk byl nezávislý. Pak mě přijali na Odbor kultury Středočeského kraje, kde jsem měl na starosti amatérské výtvarníky. A to bylo až do roku 1989.

Kolika jazyky mluvíš?

Umím perfektně německy, protože moje babička byla Rakušanka, domluví se polsky a rusky. V ruštině už mám ale trochu problém. No a díky jazykům jsem se podíval i za hranice republiky. Samozřejmě v rámci možností tehdejšího režimu. Několikrát jsem byl na Sibiři, v Polsku, Maďarsku – jeden rok jsem byl dokonce dvacet šestkrát v Budapešti, v NDR, ale pořád východní blok. Až ve druhé polovině osmdesátých let režim trochu povolil, a tak mi dovolili vycestovat do západního Berlína na veletrh cestovního ruchu. No a najednou bum. Dostal jsem výpověď a místo pro mě v celé Praze nebylo. Kamkoliv jsem přišel, buď bylo plno, nebo jsem nesplňoval předpoklady. A cestovní kanceláře mlčely.

Co se stalo?

Jako překladatel jsem se nevědomky zapletl

s disidenty. Konkrétně jsem překládal pro jednoho švýcarského novináře.

Já vůbec v té době nevěděl, kdo je Jana Petrová, Jiří Dienstbier, Petr Uhl... Mě to nezajímalo, byl jsem mladý, chtěl jsem žít. No a nepomohl tomu ani fakt, že jsem v osmdesátém osmém roce strávil noc v Bartolomějské, spolu s dcerou Olbrama Zoubka, což bylo také úplně náhodou...

Takže ti zakázali Prahu...

Ano, ale já nechtěl. Prostě ne. A zase mi pomohla náhoda. V tramvaji jsem si všiml inzerátu: Pohřební ústav hl. města Prahy přijímá zaměstnance těchto profesí – a mezi nimi zahradník. Tak jsem se otočil na podpatku a jel na Staroměstské náměstí za provozním náměstkem. A já to místo dostal. Místo zahradníka na Vyšehradě. Vlastně jsem měl na starosti celý areál Vyšehradu.

To bylo 1. září 1989 a 17. listopadu to tam všechno začalo. To je ale na dlouhé vyprávění.

Magický Vyšehrad, brána do české historie. To jsi byl ve středu dění?

Právě přes Vyšehrad vedl studentský průvod z Albertova. Lidé chtěli k hrobu Karla Hynka Máchy a já měl klíče. A zase úplně náhodou. Ani nevím jak, najednou jsem se ocitl ve druhé řadě na Národní třídě.

Asi nebylo lehké dostat se domů?

Nebylo, ale vzhledem k tomu, že jsem tam byl

s kolegyní, která doma měla dvě malé děti, řady jsme opustili ještě včas. Přesněji řečeno se nám podařilo dostat se do jazykové školy, která byla na Národní třídě hned vedle Reduty a tam nás nechala úplně cizí paní až do rána.

Tvůj největší zážitek z té doby?

Rozhodně, že jsem mohl zvonit na Vyšehradě, když byla generální stávka. To byl naprosto ojedinělý životní zážitek, který se neopakuje.

A po revoluci jsi už zůstal zahradníkem?

Nevzpomínám si, že bych se od profese zahradníka někdy vzdal. Vždy se našel někdo, kdo potřeboval s něčím pomoci, třeba prořezat stromy, osadit záhon či jenom poradit.

Zahrada je totiž pro řadu lidí celoživotní koníček, pro další způsob obživy a samozřejmě také prostor pro odpočinek a relaxaci. A v dnešní uspěchané době to platí dvojnásob. Čím dál více lidí se

po celodenním shonu snaží trávit svůj volný čas mimo centra velkých měst, v klidu, v přírodě, na svých zahradách a zahrádkách. Profese zahradníka rozhodně není oborem, který by neměl budoucnost.

Děkuji za rozhovor.

Eva Hegyiová

Inzerce:

UVT INTERNET PROVIDER
RYCHLÝ A STABILNÍ INTERNET

NEJNOVĚJŠÍ A NEJMODERNĚJŠÍ TECHNOLOGIE V KRAJI
Cena tarifů již od 350,- Kč za měsíc

SPECIAL	SUPER	PREMIUM
20 / 10 Mbps 350,- Kč	20 / 15 Mbps 480,- Kč	20 / 20 Mbps 550,- Kč
30 / 15 Mbps 480,- Kč	30 / 25 Mbps 590,- Kč	30 / 30 Mbps 720,- Kč
40 / 20 Mbps 690,- Kč	40 / 30 Mbps 720,- Kč	40 / 40 Mbps 960,- Kč

Aktivační poplatek 1440,- Kč
Wifi router 490,- Kč

SledováníTV.cz v ceně
Aktivační poplatek 990,- Kč
Wifi router 490,- Kč

SledováníTV.cz v ceně
Aktivační poplatek 0,- Kč
Wifi router 200,- Kč

227 023 023 www.uvtnet.cz

Nabízíte služby nebo jinak podnikáte v Mukařově a okolí? Právě pro vás je určena inzerce v Obecním zpravodaji pro Mukařov, Srbín a Žernovku.

Dole uvedené ceny jsou včetně DPH. Objednávky inzerce posílejte na e-mail zpravodaj@mukarov.cz.

1/2 strany
1800,- Kč

1/8 strany
600,- Kč

1/4 strany
1000,- Kč

1/16
400,- Kč

Tak to vidí chemik

Tak to vidíme my

VAŠE OVOCE + NAŠE PÉČE -> UŠLECHTILÝ DESTILÁT

pálenice **zvánovice**
o kapku lepší...

Pálenice Zvánovice

Školní 83, Zvánovice
tel. 608 22 11 77

www.palencezvanovice.cz

Blahopřejeme

Významná životní jubilea v září a říjnu 2017 slaví:

Zdeňka Karásková
Dagmar Špotová
Viktor Dušek
Václava Bláhová
Marie Beranová
Václav Dušek
Eva Brůhová
Jindřiška Povýšilová
Vladimír Tůma
Theodor Pištěk
Stanislav Linhart
Jindřich Chramosta
Karel Bláha
Božena Holbíková
Dagmar Švandová
Jana Šmídová

Kalendárium

22. 10. 15.00 **Srbínské dýňování**
26. 10. 17.00 **Kavárnička v Potkávárně**
 – Národní parky v Americe
10. 11. 17.00 **Lampionák**
30. 11. 17.00 **Kavárnička v Potkávárně**
 – výroba adventních věnců
3. 12. **Rozsvěcení vánočního stromu**
9. 12. **Mikulášská besídka**
17. 12. **benefiční představení Dipony pro seniory**

Život se sršni nebo bez nich?

Sršni nebezpeční nejsou, dokud se ovšem necítí ohroženi. My lidé, těžko poznáme, co je ještě neohrožuje a co už ano. Někdy je rozzuří i rychlejší pohyb. Řada lidí má za to, že jsou velmi užiteční a loví hmyz. To je sice pravda, ale loví všechny hmyz, a tedy i včely. Květiny v zahradě, které byly vždycky plné včel a motýlů, osiřely, protože kolem každého trsu hlídkuje sršeň a jakmile se objeví včela, čmelák nebo motýl, okamžitě na ně zaútočí. Sběrači pylu zaujatí svou prací nemají šanci se jim vysmeknout. Sršni je na místě nezahubí, ale odletí s kořistí do hnízda. V hnízdě je královna, která je několikrát větší než běžná sršni, a to už si ani nechci představovat.

Velká sršňí hnízda mohou mít průměr až

Vzpomínka na Josefa Stárka

Pan Josef Stárek zemřel po dlouhé těžké nemoci dne 30. srpna 2017.

Narodil se v roce 1928 v Tehovci a celý svůj život prožil v Mukařově, kde se oženil a vychoval tři děti v lásce a pohodě.

Jeho přímá osobnost skrývala velkou statečnost při prosazování a plnění úkolů v hasičském sboru, kam vstoupil v roce 1950 jako strojník.

Absolvoval krajskou školu PO, kde získal

řidičské oprávnění a kvalifikaci strojníka. V letech 1955–57 se podílel na budování požární zbrojnice, v roce 1957 přivezl první hasičský automobil Tatra 805 zvaný Ferdička.

Jak šla léta, pracoval ve funkcích velitele, předsedy a jednatele sboru. Záslužná práce byla oceněna mnoha vyznamenáními, naposledy Řádem svatého Floriána. Krom své rodiny, kterou miloval a zabezpečil, si vždy našel čas přijít mezi kamarády, se kterými život prožíval. Čest jeho památce.

SDH Mukařov

jeden metr a pokud jsou v prostorách, jako je půda, komora nebo domek na nářadí, deratizátoři celé hnízdo odříznou, dají ho do speciálního pytle a odvezou do lesa. To mi připadá jako velmi humánní přístup. Pokud je hnízdo hůře dostupné, může se vysát speciálním luxem a opět někde na bezpečném místě vysypat. Sršni však často zalézají do skulin pod střechou a hnízda jsou plošně rozprostřená do mnoha míst. Pak je nutné je vystříkat speciálním plynem. V obchodech se prodávají i různé postřiky, ale z mé předchozí zkušenosti v chatě moc účinné nejsou, zato strach, se kterým člověk sršně amatérsky hubí, je obrovský.

Pod mou střechou připadal tedy v úvahu pouze plyn. Předpokládala jsem, že plyn je jedovatý, a protože jsem poměrně hodně ekologicky orientovaná, tuto variantu jsem zavrhl. Vypátrala jsem však, že pokud je nutné sršně likvidovat v místech s ekologickou ochranou, jako jsou například vodní zdroje,

cet minut, sršni vylétávají jako zběsilí, někteří padají na zem a uhnuli.

Byla jsem poučena, že nejdůležitější je, aby posla královna, protože když ta nežije, tak sršni už na dané místo nelétají a najdou si jiný úl. O sršních koluje řada různých mýtů. Pravda je, že jejich žihadlo neobsahuje více jedu, než třeba včelí, ale protože je větší, tak jejich bodnutí více bolí. Také mnohem častěji hrozí nebezpečí, že zasáhne tepnu nebo žílu, a to je potom problém, protože jed se dostane rovnou do krevního oběhu. V každém případě je důležité likvidovat hnízdo hned za začátku, dokud je ještě relativně malé. Na podzim, kdy bývá největší, už je jeho likvidace náročnější. Pokud necháme sršně u sebe bydlet do podzimu, hrozí i to, že se vrhnou na úrodu jablek a hrušek, do každého plodu udělají díru, a tím je znehodnotí. Sršni zimu většinou nepřežijí, zazimovává se pouze královna a na jaře se narodí nová generace.

Zásah kopretinami pod střechou se sice povedl, ale za necelý měsíc jsem zjistila, že sršni bydlí v zemi v keři jen pár o metrů dál a ze zahrady opět zmizely včely a čmeláci, bez nichž je tu mrtvo a smutno.

Máte nějakou podobnou zkušenost s obtížným hmyzem? Pošlete nám svůj názor do redakce. Rádi jej zveřejníme.

Renáta Kiara Vargová

používá se speciální přípravek, totiž čistý výtažek z kopretin, který je pro sršně dráždivý a zahubí je. Pro ostatní živočichy a okolní přírodu je neškodný. Zvolila jsem tedy tento kopretinový koncentrát a pracovník deratizační služby jej aplikoval pod střechu prostřednictvím silného spreje. Trvalo to asi dva-

Les není parkoviště

Upozorňujeme návštěvníky lesů, že kromě toho, že většina vlastníků zakazuje vjezd do lesa, zákon o pozemních komunikacích zakazuje také stání před vjezdem na lesní cestu. Při stání podél komunikací musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh o šíři 3 m pro každý směr jízdy, jinak hrozí pokuta.